

BODROGI SÁRA

Kutya a menhelyen

Csinálnom kellett volna valamit. Mondjuk fröcskölhettek volna vért a szememből, mint a tüskés békagyík a támadójára, csak vigyenek innen. A szomszéd házaspárra ébredek. Próbálom úgy felfogni, hogy ingyen nyelvlecke, de én sosem akartam megtanulni oroszul. Úgy még a káromkodást sem értem, de mégis nagyon csúnyákat vághatnak egymás fejéhez, azt hallom. Bár lehet, hogy oroszul minden így hangzik. Még jó, hogy nincs kutyájuk, biztos ő is csak lapítana. Nekem sem hiányzik a balhé. Fröcskölnék vért a szememből, vagy bármi, csak vigyenek innen. Nem tudják, de a kennelvékony falak miatt sosem éreztem magam igazán otthon. Mint egy kutya a menhelyen.

Üresedés

Lassan felismerhetetlenségig ürül a szoba, és már nem illik rá a szó, hogy enyém, de nem is tudom, hogy illet-e valaha, vagy csak én próbáltam kétségbeesetten megjelölni a dolgaimmal minden lehetséges felületet. Valaha ezt a második otthonomnak hívtam, pedig nincs benne semmi otthonos. A kutyák is azt a területet érzik a magukénak, ahová éppen befogadják őket, nem ők választanak. Vizelettel próbálnak javítani a helyzeten, eltüntetni az idegen szagokat, átítatni a sajátjukkal mindent. Eddig nekem sem volt választásom, neked igen. Te egy pléddel jelölted meg a szobádat, az ablakra szögelted, hogy otthonosabb legyen, látszódjon, hogy valami a te kezéd munkája, de mióta tudod, hogy odaköltözöm, azóta redőny van – érdekes, a szüleim is rakattak, miután elköltöztem. Ők így búcsúztattak, te így vársz.